Proletari din toate țările, uniți-vă !

Sportul

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XLV – nr. 12 408 | 4 PAGINI – 50 BANI | Joi 16 noiembrie 1989

În aceste momente de mare satisfacție pentru milioanele de iubitori ai sportului nostru, purtătorii tricoului național dedică splendida lor victorie și calificarea la turneul final al C.M. '90 forumului comuniștilor români, cel de al XIV-lea Congres al Partidului

Practicind un joc de mare spectaculozitate, eficace, luptind exemplar pînă in ultimul minut al meciului de ieri

ECHIPA DE FOTBAL A ROMÂNIEI S-A CALIFICAT ÎN TURNEUL FINAL AL C. M. 1990 DIN ITALIA

● *Victorie cu 3-1 (2-1) asupra reprezentativei Danemarcei, după una din cele mai reușite partide din istoria reprezentativei noastre*

● *La 9 decembrie, la Roma, tragerea la sorți a fazei finale*

VICTORIE ! VICTORIE ! VICTORIE ! Da, de trei ori trebuie să scriem acest cuvînt după minunatul succes al echipei naționale de fotbal, ieri, în meciul hotărîtor în fața atît de puternic recomandatei reprezentative a Danemarcei. Această victorie cu 3—1 (2—1), care asigură „tricolorilor" prezența la cel de al 14-lea Campionat Mondial al celui mai răspîndit și mai popular sport de pe glob a constituit, nu doar prin efectele imediate ale victoriei, ci și prin factura jocului prestat de primul nostru „unsprezece", unul dintre cele mai reușite momente din istoria reprezentativei României. Nu știm cu ce să comparăm evoluția plină de însuflețire, de dăruire, de înalt spirit patriotic a celor 13 internaționali care au reprezentat ieri culorile patriei ! Cu acel joc de mare efect în compania selecționatei Spaniei, tot un 3—1 și tot la București ? O partidă prezentativei iberice. Pentru că a avut, să reținem bine acest lucru, de surmontat două mari obstacole psihice : primul s-a numit imensa mizâ a întîlnirii, caracterul ei decisiv, în care, pentru fotbaliștii români reușita avea o singură variantă, VICTORIA, în vreme ce oaspeții mizau pe două posibilități ; al doilea neașteptat obstacol s-a ivit în acel minut lectiv, printr-o angajare care n-a știut ce-i odihna, întreaga echipă a reușit să depășească o conjunctură care a îngenuncheat, în alte cazuri similare, formații celebre și cu mare experiență. A urmat una dintre cele mai îndrăcite „sarabande fotbalistice" văzute pe un stadion de la noi, o tumultuoasă ofensivă spre poarta lui Schmeichel ; atac după atac,

CLASAMENTUL FINAL AL GRUPEI I

1. ROMÂNIA	6	4	1	1	10- 5	9
2. Danemarca	6	3	2	1	15- 6	8
3. Grecia	6	1	2	3	3-15	4
4. Bulgaria	6	1	1	4	6- 8	3

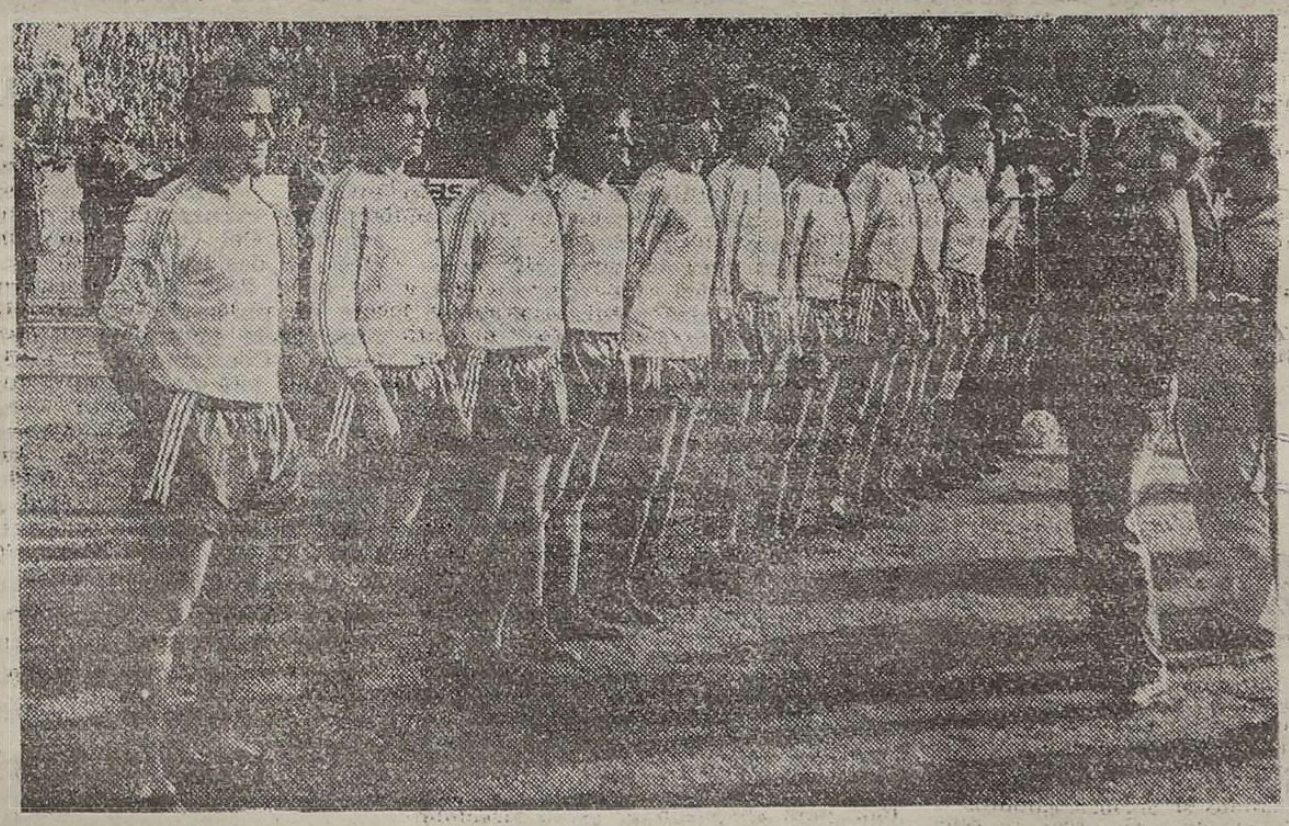

„Tricolorii", de la Hagi la Lung, în timpul intonării Imnului național

care a contat pentru C.E. și în care, de asemenea, am admirat bunele momente de joc ale formației noastre. Ieri, însă, **echipa națională a depășit — credem noi — și acea spectaculară evoluție din fața re-**

6, cînd Povlsen a deschis scorul, mărind condiția calificării la „Coppa del Mondo" la marcarea a cel puțin două goluri. Nu erau minute ușoare cele care au urmat golului danez. Dar, într-un splendid efort copătrunderi în trombă, într-un cuvînt unele dintre cele mai strălucite momente de joc oferite, cum menționam, de echipa națională în întreaga ei existență. A venit egalarea, din minutul 25, avînd ca autor pe BALINT. Echipa lui Piontek n-a mai putut scăpa din „cleștele" în care fusese prinsă. **„Nu am avut, efectiv, ce să facem în fața acestei dezlănțuiri a selecționatei române,** declara, după joc, antrenorul formației-oaspete. **Întreaga echipă și-a pierdut echilibrul, nu a mai fost în stare să riposteze".** Și a sosit și golul calificării, obținut de SABĂU (min. 37) și nimic din presiunea selecționatei noastre nu s-a redus. Nu s-a redus nici după pauză, exceptînd perioada în care ea a rămas în zece oameni, prin eliminarea lui Hagi. Dar scorul devenise 3—1 (autor, același BALINT, în min. 60). Și în inferioritate numerică formația României și-a păstrat un bun echilibru, a acționat cu o mare dăruire și oaspeții nu au realizat, practic, nici o ocazie clară de gol !

Splendida și pe deplin meritata victorie a reprezentativei României a demonstrat că, pregătită cu atenție și simț de răspundere, cu competență și migală, o partidă cum a fost aceasta, de o importanță decisivă pentru calificare, poate fi cîștigată de o manieră categorică, spectaculoasă, entuziasmantă. Unul dintre comentatorii de prestigiu din Europa, **Roberto Becantini, de la „La Gazzetta dello Sport"**, exclama, la cîteva minute după fluierul final : **„Rar am avut ocazia să văd o echipă într-o zi de inspirație și manifestînd o putere de luptă cum a dovedit astăzi selecționata României. Intrarea ei în turneul fi-**

Eftimie IONESCU

(Continuare în pag. 2-3)

Bravo, „tricolori" !

V-ați făcut în mod strălucit datoria, oferindu-ne tuturor o deplină bucurie

„MULȚUMIM TUTUROR ACELORA CARE NE-AU AJUTAT PE DRUMUL NOSTRU DE IZBÎNDĂ"

Declarații culese la vestiare, după joc

Fluier final. „Tricolorii" exultă, se constituie într-o „grămadă" spontană, îmbrățișările nu mai contenesc, sărutările curg. Sub cort tribunci („I-ta-lia !, I-ta-lia !"), aluzia fiind prea străvezie pentru a o mai... traduce, jucătorii danezi, abătuți, se preling, nesimțiți de nimeni, spre cabine. Echipa României, fulgerată de zeci de blitz-uri, pozează mîndră. După 20 de ani, este prima poză a unei echipe reprezentative a României calificată la un turneu final al C.M. Parcă pentru a sublinia simbolul, Rică Răducanu, unul dintre cei care au coborît, în 1970, în „groapa cu lei" de la Guadalajara, se amestecă printre jucători, lipindu-și silueta într-o fotografie istorică, de referință. Mai discreți, dar tot în preajmă, și alți piloni care au jalonat traseul fotbalului românesc, sugerînd, la rîndu-le, că fiecare generație s-a înălțat, cu folos, pe umerii celei precedente: Ștefan Covaci, Ion Voinescu, Mircea Lucescu...

Cabina „tricolorilor" plutește în exuberanță. Ziariști cu mîinile tremurînde de frig și de emoție culeg declarații, fotoreporteri imortalizează noi secvențe, reporteri radio-t.v. aruncă gîturile de girafă ale microfoanelor lor peste marea de capete ale celor veniți să felicite o mare echipă, vinînd cuvinte care nu pot exprima, însă, nici o dată, fericirea deplină. Lung se erijează într-un fel de purtător de cuvînt al

Ion CUPEN

(Continuare în pag. 2-3)

MARELE COR AL STADIONULUI

Cînd au trecut acești 20 de ani ? — se întreba cronicarul care a trăit Mexicul '70 și care, la capătul acestor două decenii, începuse să-și piardă speranța, ros de îndoielile atîtor șanse pierdute, mai ales pe ultimii metri.

Acum douăzeci de ani, Hagi avea doar patru anișori, Sabău abia escaladase tarcul din mijlocul camerei, iar „bătrînii" de astăzi, adică Lung sau Andone, căutau și ei, copii fiind, un televizor în casa vecinului, la care să vadă filmul de foc al Guadalajarei.

Așteptarea a fost lungă... infinită... Un stadion întreg a amuțit la golul lui Povlsen, dar totul a fost parcă scris pentru această superbă victorie, care dăruiește „tricolorilor" a cincea calificare, a Destinului unei întregi generații de fotbaliști.

Cea mai puternică impresie la capătul acestor 90 de minute extraordinare, cum avea să le califice Christian Marteleur, trimisul revistei belgiene Foot-Magazine, n-a fost ceea ce se scrie în general în carnetul cronicarului...

N-a fost nici golul lui Balint, monument de oportunitate într-o perioadă în care danezii încercau să potolească furia latină a unei echipe care ieri avea să-i smulgă observatorului F.I.F.A. Jean Leroy, o declarație memorabilă : „Nu cred că am văzut de multe ori un asemenea meci total !"

N-a fost nici golul lui Sabău, acest jucător care a făcut, poate, meciul vieții sale, depășind cu mult propriul său record de la Sofia '88.

N-a fost nici frenezia sprinturilor lui Hagi, cu slalomurile speciale care aveau să demonteze curînd „zidul de uriași" al lui Piontek...

N-a fost nici flacăra (vizibilă de departe) din ochii lui Iovan și Andone, care au reușit miracolul de a nu oferi danezilor nici o ocazie de gol în inferioritate numerică...

N-a fost ceva care ține de registrul tehnic al acestei partide de neuitat...

A fost, în schimb, marele cor al stadionului, scandînd „I-ta-lia, I-ta-lia !", cu o forță care ne-a amintit de o altă seară, la Buenos Aires, cînd Italia învingea Argentina la ea acasă. A fost un vulcan mai fierbinte decît Vezuviul, la poalele căruia se vor afla, desigur — dacă sorții vor decide — toți cei care au ars ieri pentru Mondialul azur, amintindu-ne că, acum 55 de ani, o altă echipă a României a cucerit dreptul de a fi acolo, la Triest, cu Bindea, Dobay și toți ceilalți care s-au aprovizionat ieri, cu pas îngreuiat de ani, pentru a îmbrățișa televizoarele...

Au fost, așadar, suficiente 90 de minute, de trudă și încîntare, la capătul cărora „toată floarea cea vestită" a selecționatei „europene" să plece numeroasele ei steaguri amintindu-ne că Danemarca este acum singura reprezentativă din turneul final '88 al Europei care va lipsi la marele rendez-vous al lumii fotbalului din 1990. Și asta pentru că „toți cei 13 tricolori" s-au ridicat mult deasupra inegalabilului (pînă ieri) Brian Laudrup...

Ioan CHIRILĂ

Biblioteca județeană